

surfzeilen aan elkaar. Zeillatten, dubbele whiskers, mylar, een snel verstelbaar toom en zo degelijk inelkaar gezet dat de Radian het eeuwige leven lijkt beschoren. Een uitermate stille, snelle vlieger die bij een bepaalde toominstelling bijna om z'n as te draaien valt, maar zo eigenzinnig dat-ie in een ballet geen hoge ogen zal gooien. Een stuntvlieger waarmee je in windkracht zeven gewoon ontspannen kunt blijven staan omdat-ie vanwege zijn hoge aspect-ratio vleugelbelasting weinig trekkracht genereert. Met de **Ion** van dezelfde firma dacht ik net als bij Top of the Line een ander paradepaardje te ontdekken. Maar de eerlijkheid gebied me te stellen dat het in een milde teleurstelling uitliep: de gebogen vleugelstokken die alleen met bloeddende nagels te bewerkstelligen waren - zo'n klein rot knoopje dat in een nokje gehaakt moet worden - de spreiderstokken die bij groundwork uit het t-stuk schoten, van die kleine dingen waardoor zo'n vlieger nooit een favoriet zal

worden. Zo ongeveer ging het ook met de Flexifoil **Scorpion**, aangeschaft om in een team te gaan vliegeren. Dat team kwam niet van de grond maar ik ontdekte wel dat je met korte lijntjes met de **Scorpion** hetzelfde kunt doen als met een **Tracer** of een **Psycho**. En toch niet de persoonlijkheid van een **North Shore Radical**.

Maar misschien doe ik die vliegers wel te kort omdat me toen meer bezig hield met vierlijners. Hoe ik via de aanschaf van een vierlijns **Quadrifoil**, door toeval had ik de ontwerper Ted Dougherty bij het in Amerika bestellen aan de telefoon, op de **Revolution** stuitte die ik bij de aanschaf van mijn eerste stuntvlieger, de **Razorblade**, in het boeken- annex vliegerwinkel van Gerrit van Dongeren op Vlieland al aan het plafond had zien hangen. Toen leken twee lijnen alleen al voor teveel verwarring te zorgen, laat staan vier. (Van de zomer heeft Gerrit zijn winkeltje opgedoekt om zeilcruises in de Middellandse Zee te gaan doen.)

Het zou kunnen zijn maar hoe komt het dan toch dat ik nog steeds die **NSR** liefdevol uit zijn tas haal en mijn vingers over het spinnakerdoek laat gaan? Wie zal het zeggen. Of was het gewoon Phalen Park in St.Paul? Die Hollander die opeens weer een jongetje was en het geheim van sitspapier en sisaltouw opnieuw ontdekte en met zo'n ontzettend brede glimlach naar de hemel staarde waar het sonore brommen nog lang niet zou ophouden.

Bert
